

היא הוחדשה בהרעלת כמה ילדים * היא הורשעה בנסיון להרעיל את המורה של הקיבוץ בפודינג * בגיל 51 יצאה מבית הסוהר וחזרה לבעלה * כאשר נפטרה אחרי 25 שנים היתה סבתא חביבה ואלמונית

אומרים, כי לכל אדם יש בעברו איזה שלד, שאותו הוא משתדל להסתיר מעיני אחרים — איזה מעשה מביש הממיר את חייו. בארונה של ג'ניה יתום היה סמון שלד אמיתי. האשה, שנפטרה השבוע בגיל 75 כעקרת-בית, כאם מסורה וכסבתא חביבה, הסעירה את ישראל בשנות החמישים. כאשר הורשעה בנסיון להרעיל את מורה הקיבוץ מעברות, שבו התגוררה.

טעם

איום

אשמתה היתה ברורה לחלוטין, ולא היו גם כל חשודים אחרים מלבדה. אך מדוע בחרה כקורבן דווקא במורה התמים, שכמעט ולא הכירה? היו לה אולי סיבות טובות לרצות במותו של בעלה, אשר בגד בה עם אחרת, ואולי גם סיבות להרוג את צרתה, אך מדוע בחרה באדם חף-מפשע, שלא היה מעורב בצרותיה?

מכיוון שהחוק במדינת-ישראל אינו דורש הוכחת המניע, הורשעה ג'ניה יתום בבית-הדין המשפט המחוזי בתל-אביב בשנת 1956 בנסיון לרצח, ונידונה ל-16 שנות מאסר. שאלת המניעים לפשע, הדחפים הפסיכולוגיים החברתיים נותרו לפסיכולוגים, הסוציולוגים ולסופריה-בלשים.

התביעה הוכיחה בבית-הדין המשפט את העובדות הבאות: ערב אחד בשנת 1955 נכנס מורה הקיבוץ, אריה מימון, לחדר-האוכל של מעברות, הוא אכל את ארוחת-הערב לבדו. מכיוון שהשעה עוד היתה מוקדמת, משסיים את ארוחתו, הופתע לראות את ג'ניה, שאותה הכיר היכרות שיטחית בלבד, מגישה לו מנה גדולה של פודינג שוקולד.

מתוך נימוס חזר ההתיישב והחל טועם מהפודינג. הטעם האיום והמר של הליפתן גרמו לו לעוות את פניו, והוא התכוון להשליך את הפודינג לכולבוניק — מיכל האשפה — שעמד לצידו. אך מבטה הנוקב של ג'ניה, שהיה תקוע בו, עצר בעדו. ידו חזרה לאיטה מכיוון הכולבוניק, "הפך" דינג טעים לך?" שאלה האשה, נבוכ היתה בראשו, ואמר כי יקח את הפודינג לחדרו ויאכל אותו שם.

בדרך לחדרו עצר המורה בחדרם של ידידיו, משפחת פינק, הוא סיפר להם על המיקרה המורו שקרה לו בתדר-האוכל ועל הטעם האיום של הפודינג. אסתר פינק היתה הבתא באותו זמן עוזרת לחובשת של המשק.

תחרה מבית-הסוהר, עזבה את הקיבוץ וחזרה להיות אם טובה וסבתא חביבה. איש ממכריה החדשים לא ידע על עברה, וילדי השכנים קיבלו ממנה סוכריות ללא חשש.

ג'ניה יתום
על ספסל הנאשמים
עם סניגורה, אהרון חוטר'ישי, בשנת 1956. מאז הש'

הסבתא המרעילה

בלבדש אחרי בעלה והחובתו בכל שעות היממה. היא עקבה אחריהם לכל מקום, ערכה סצינות קינאה קולניות במקומות ציבוריים והדברים הגיעו גם לתיגרות-ידיים.

לתוך

התהום

אנשי המושק, שבתחילה אהדו את האשה הנבגדת, החלו מתרחקים ממנה. הסקנדלים שעשתה, הטרוניות הבלתי-פוסקות שלה ונסיונותיה לערב את כל חברי המשק בבעייתה הפרטית נמאסו על החברים, הועלתה בקיבוץ הצעה להרחיק אותה ואת בעלה מן המשק. הצעה זו גרמה לאשה יאוש קודר, "אין לי מה לאבד עוד", אמרה, "את בני שיכלתי, איבדתי את בעלי, מה עוד תוכלו לקחת ממני?" היא המשיכה ואמרה: "אני שונאת אתכם, אני עוד אגרוור אחרי את כל אנשי-הקיבוץ לנתום שבו אני נמצאת."

בית-הדין המשפט העליון הגדיל על עונשה והוסיף עליו שנה תמימה של מאסר על-תנאי.

אחרי שחרורה מבית-הכלא החלה האשה לשקם את חייה עם בעלה, וניסתה להציל את מה שנותר מחייה. מסתבר, כי היא הצליחה בכך באופן יוצא מן הכלל. בעלה, דב, חזר אליה, למרות כל הצרות שגרמה לו ועזב את האשה האחרת. שני הילדים של בני-הזוג, שרה ושי, עזבו גם הם את הקיבוץ וכל המשפחה נעלמה כליל מתשומת-לב הציבור.

מדוע האבל הגדולות בעיתונים השבוע עוררו מחדש בלב הוותיקים את הפרשיה הנשכחת ואת הגיבורה המורה שלה. נראה כי אחרי שעברה את תקופת המשבר הנוראה שלה, חזרה ג'ניה להיות אשה נורמלית וחביבה. היא הקדישה את חייה לנכדיה, וגם לילדי השכנים היתה מחלקת ממתקים, "יש לי דיעה טובה עליה." אמרה אחת השכנות בבית-המשותף אחרי מותה של ג'ניה, ואחרי שנודע לה על עברה של הסבתא, אילנה אלון.

מעמקי הספל כמה גוללות לבנות שלמות וכמה חלקיקים של גוללות נוספות. בדיקה מעברתית שנערכה הוכיחה, כי היו בפודינג של מימון גוללות לומינל בכמות המספיקה להרוג אדם.

בסוף שנת 1955 היו בקיבוץ שני מיקרים בלתי-מוסריים של מות ילדים, הילד יורם ירקוני מת מוות פיתאומי, כאשר טייל עם אביו במשק בחודש אוקטובר. ילד קטן נוסף, יואב שטרסברג, מת בעת מישחק על הדשא עם חבריו. אחרי גילוי צינצנת הלומינל בחדרה של ג'ניה, נתקף הקיבוץ חרדה עמוקה.

ג'ניה הוגלתה מהקיבוץ, והוחזקה על-ידי בני-הקיבוץ במעצר-בית במלון קטן בנתניה, התובעת, ויקטוריה אוסי-טרויבסקי-כהן, הגישה נגדה עם תום החקירה כתבי-אישום על נסיון לרצוח את המורה מימון.

בית-הדין המשפט הרשיע אותה בעבירה זו ואמר: "היתה הכנה של פודינג במטרה להגישו לאכילה לאדם, כאשר יש בו לומינל בכמות מספקת להמית בן-אדם, הוא הוגש במטרה להמית, אך בלא איכפתיות אם האוכל יחיה או ימות." היא נידונה ל-16 שנות מאסר.

במהלך כל המשפט הכחישה הנאשמת בתוקף כל קשר למיקרים. אחרי ההרשעה עירערה לבית-הדין המשפט העל-יון, גם התביעה עירערה על קולת העונש.

לפני בית-הדין המשפט העליון התעוררה מחדש שאלת חוסר המניע למעשה, בית-הדין המשפט בדק זאת בכובד-ראש וקבע, כי אם היתה מועלית בפניו גירסה נוספת — למשל, כי אנשי המשק עשו קנוניה כדי להעליל על הנאשמת, או כי היה חשוד אחר — היתה משמעות לחוסר-המניע, אך מאחר שלא היו כל גירסות כאלה, סמך בית-הדין המשפט העליון את ידיו על הרשעתה של ג'ניה.

מעדויותיהם של חברי-הקיבוץ לפני בית-הדין המשפט התברר, כי חייה של הנאשמת לא היו סוגים בשושנים. ב-1950 שיכלה את בנה הבכור צבי, בהתרסקות מטוס צבאי ליד אשדוד, מאז הפכה אשה מרירה וקודרת, דיכאון מתמיד היה נסוך עליה, גם בעלה מאס בה, ונתן עינו באחרת. ככל שהתרחב הקרע המישפחתי, החלה האשה הנוחזת

ליחידנו חיבה
דב יתום ומשפחתו
תנחומינו הכנים באבלך הכבד
על פטירת רעייתך
ג'ניה (ולדה) יתום ז"ל
מי יתן ולא תדעו לדאכה עוד
שרה ומשה מאיר
רבקה ומרדכי מאיר
ג'יני מאיר ומשפחתה
טובה הופמן ומשפחתה
רנה וולמן שובל ומשפחתם
רינה וטומי ליטרהדורף ומשפחתם
שי, אבי, רוני, רובי מאיר ומשפחותיהם

מיגדל-שלום
חודשת-אבל של בעלי מג' דלי-שלום, האחים מאיר, בני-המשפחת וחברי-הכנסת זלמן שובל לג'ניה יתום.
ודבריו של המורה הזכירו לה כי באותו יום עצמו נעלמה מן המרפאה צינצנת גדולה, מלאה כדורי לומינל, האדם האחרון שנראה ליד הצנצנת היתה ג'ניה יתום.
היא החלה חופרת בפודינג בעזרת כפית, ושלחה מי